

Kuvia ja tarinoita Carl Joseph Peltolan suvusta

Kari Tuominen

**Kuvia ja tarinoita
Carl Joseph Juhonpoika
Peltolan suvusta**

Kuvassa ovat torppari Carl Joseph ja Maria Peltolan pojat Heikki Oskari, syntynyt 1881, maanviljelijä Kosken Tl. Partelasta sekä hänen veljensä August Bernhard Virta, syntynyt 1883, vaatetusliikkeen omistaja Loimaalla. Kuva on otettu vuonna 1910.

Tekijä: Kari Tuominen
Kansi: Riku Tuominen
ISBN: 978-952-342-077-9
Julkaistu: 2018
Kustantaja: Kari Tuominen
Paino: Books on Demand GmbH

Sisältö

Lukijalle.....	5
Johdanto.....	6
Suvun juuria etsimässä	7
Carl Joseph Juhonpoika Peltolan sukuhaarat ja niiden jäsenet	28
Amanda Vilhelmiina Kaarlentytär 1873–1947	29
Olga Maria Kaarlentytär 1874–1926.....	33
Karl Evert Tuominen ent. Peltola 1877–1939	35
Rauha, Paavo, Taimi, Hilja, Väinö, Eino, Tyyne, Helmi, Sylvi ja Aili	
Johan Albert Tuominen ent. Peltola 1879–1911	149
Lauri, Paavo, Niilo ja Sylvi	
Heikki Oskari Peltola 1881–1942	157
Lempi, Väinö, Milda, Vilho, Elma, Erkki, Elsa, Vappu, Saara ja kasvatti Eira	
August Bernhard Virta ent. Peltola 1883–1944	337
Helmi, Vappu, Yrjö, Anna, Katri, Saara, Kerttu, Lyyli, Aino, Veikko, Toivo, Eino ja Aune	
Anna Katariina Kaarlentytär 1885–1926	405
Aaron, Linnea, Arvo ja Lea sekä Orpo, Laila, Toivo, Lempi ja Toivo Edvard	
Lähteitä.....	450
Kirjoittaja.....	451

Lukijalle

Kirja on kunnianosoitus vanhempiamme sekä heidän vanhempiaan kohtaan. Se sisältää kiitokset heidän elämäntyöstään sekä siitä, miten he ovat tätä maata rakentaneet. Kirja dokumentoi Carl Joseph Juhonpoika Peltolan sukuun liittyvän tiedon siten, että seuraavat sukupolvet voivat jatkaa siitä, mihin tämä kirja päättyy.

Kirja perustuu löytämiimme valokuvien, asiakirjoihin, muistitietoihin ja ulkoisiin lähteisiin. Kirjan tekemiseen ovat osallistuneet suvun serkut ja pikkuserkut sekä muita, jotka ovat olleet hankkeestamme kiinnostuneita.

Valokuvien ja niihin liittyvien kuvien lisäksi kirja pyrkii valaisemaan aikaan liittyvää kulttuuria, tapoja ja tapahtumia, jotka liittyvät suvun jäsenten elämään.

Kiitämme kaikkia, jotka ovat kirjan kirjoittamista tiedoillaan tukeneet. Suvun jäsenistä pikkuserkkumme Hanna Saressalo on ollut merkittäväksi avuksi siinä, että kirjan kieliasu on saatu painokuntoon. Pikkuserkkumme Taina Hokan apu on ollut ratkaiseva hankkiessamme sukuun liittyviä historiatietoja. Riku Tuominen on puolestaan antanut kaiken kirjan kustantamiseen tarvittavan tietoteknisen tuen.

Johdanto

Tämän kirjan päähenkilöt ovat *Carl Joseph Juhonpoika Peltola* ja hänen vaimonsa *Maria Annantytär Peltola*. Eri lähteissä Carl Joseph on nimeltään myös Karl, Kaarle, Kalle, Joosef tai Josef, jotka ovat kansanomaisempia muotoja ruotsinkielisen standardin mukaisesta nimestä, jota kastekirjassa on käytetty.

Carl Joseph Peltola oli syntynyt vuonna 1841 Someron Pitkäjärvellä, Mäkilän torpassa ja Maria Annantytär vuonna 1850 Kosken Tl. Patakoskella ja toisen lähteen mukaan Kosken Tl. Tapalassa.

Carl Josephille syntyi kolme tytärtä ja viisi poikaa. Heistä tuli meidän pikkuserkkujen *isovanhempia*. Näille isovanhemmille syntyi edelleen yhteensä 45 lasta, jotka ovat keskenään *serkkuja*. Näistä elämäänsä jatkaa vielä Aila Arola o.s. Tuominen. Hän on syntynyt vuonna 1926, ja on vielä virkeänä kunnioitettavassa lähes 92 vuoden iässä.

Näille 45 serkulle syntyi yhteensä 60 lasta, jotka ovat keskenään *pikkuserkkuja*, joista suurin osa on ollut tietoja keräämässä ja tätä kirjaa kirjoittamassa.

Suvun juuria etsimässä

Ensimmäiseksi suuntamme kohti Kosken Tl. Iso-Sorvastoa sekä Someron Pitkäjärveä ja Iso-Vilukselaa, joista kirjan alussa esiteltävät sukumme jäsenet ovat suurimmaksi osaksi syntyneet ja eläneet.

Luku perustuu Sukututkimustoimiston suorittamiin tutkimuksiin, historiatietoihin sekä Maatilakirjan tietoihin.

Luvussa kerrotaan:

Sukumme ensimmäisestä tunnistetusta jäsenestä *Reko Matinpojasta*, joka syntyi noin 1680 Koskella Tl.

Tuomas Rekonpoika Tettingistä, joka syntyi 1703 Kosken Tl. Iso-Sorvastolla ja ryhtyi ruotusotilaaksi

Matti Tuomaanpoika Appelgrenista, joka syntyi 1737 Kosken Tl. Iso-Sorvastolla ja päätyi torppariksi Someron Pitkäjärvelle

Pekka Matinpojasta, joka syntyi 1765 Somerolla ja jatkoi isänsä torpan pitoa Someron Pitkäjärvellä

Juho Pekanpojasta, joka syntyi 1809 Someron Pitkäjärvellä, jatkoi isänsä torpassa sekä hankki torpan Someron Iso-Vilukselasta vuonna 1853

Kaarle Josef Juhonpoika Peltolasta, joka syntyi 1841 Someron Pitkäjärvellä ja jatkoi isänsä torppaa Iso-Vilukselassa

Suvun juuria etsimässä

Kohti Kosken Tl. Iso-Sorvastoa sekä Someron Pitkäjärveä ja Iso-Vilukselaa

Iso-Sorvasto: Iso-Sorvasto sijaitsee Koskelta Ypäjälle menevän tien 2260 varrella molemmilla puolilla 10-tietä vajaat 60 kilometriä Turusta. Iso-Sorvastolla ovat sijainneet kauppa ja koulu, jotka on jo lopetettu.

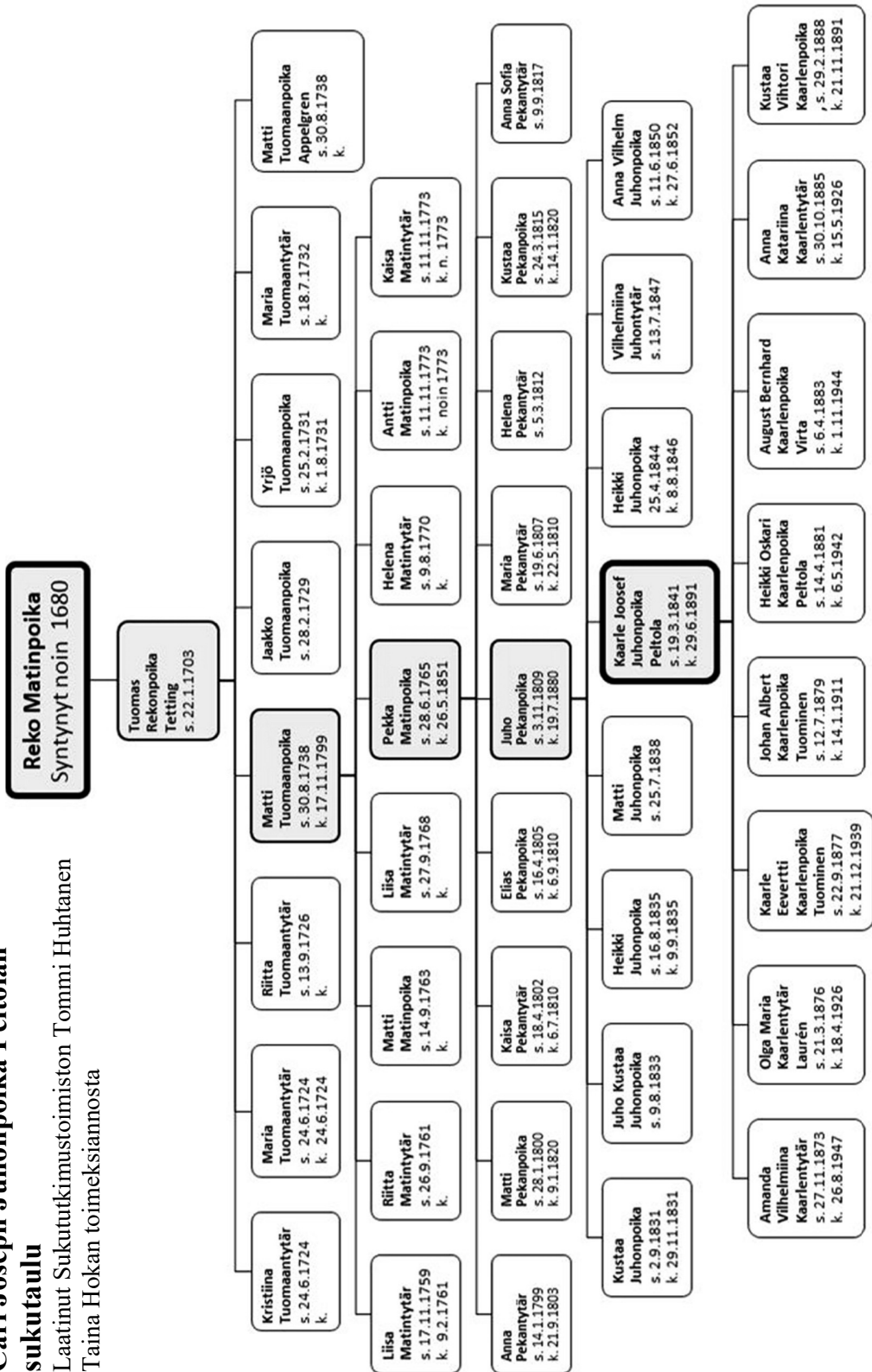
Pitkäjärvi: Kylä sijaitsee sille nimensä antaneen Pitkäjärven rannoilla Hämeen Härkätien varrella Somerolta noin kymmenen kilometriä Turkuun päin. Pitkäjärven kyläkeskus sijoittuu Pitkäjärven pohjoisrannalle Hämeen härkätien varteen. Aiemmin kylässä on ollut parhaimmillaan kolme kauppaa, kioskki, posti, terveystalo, kaksi pankkikonttoria, työväentalo ja vehnämylly.

Viluksela: Viluksela on Someron läntisin kylä Kosken ja Ypäjän rajalla Paimionjoen pohjoispuolella. Kylän pohjoisosan kautta kulkevat valtatie 10 Turusta Hämeenlinnaan ja Kosken ja Ypäjän välinen yhdystie 2805. Kylän eteläosan kautta kulkee pitkin Paimionjoen rantaa Someron Pitkäjärveltä Kosken Värmälään johtava paikallistietasoinen yhdystie, Vilukselantie. Vilukselantietä yhdistävät valtatiehen 10 kylän alueella yksityistiet Kepsuntie ja Huistintie sekä valtatie 10:een ja yhdystietä 2805 yksityistie Nummikulmantie. Aiemmin Vilukselan kylässä on ollut kaksi koulua: Vilukselan koulu kylän keskusalueella Paimionjoen varressa etelässä ja Palojoen koulu Palojoen kullamalla kylän pohjoisosassa.

Suvun juuria etsimässä

Carl Joseph Juhonpoika Peltolan sukutaulu

Laatinut Sukututkimustoimiston Tommi Huhtanen
Taina Hakan toimeksiannosta

Seuraavaksi tutustumme tunnistamiimme sukumme vanhimpiin vanhimmastalukien sekä aikakauteen, jossa he syntyivät ja elivät.

Reko Matinpoika, sukumme ensimmäinen, syntyi n. 1680 Kosken Tl. Iso-Sorvastolla

Reko Matinpoika ja Maria Heikintytär ovat asuneet aivan 1700-luvun alussa Kosken Tl. Iso-Sorvaston kylässä. Kirkonkirjoista ei heille löydy kuin yksi lapsi ja muutkaan heidän tietonsa eivät ole selvillä. Poika Tuomas Rekonpojan syntymäajan mukaan, Reko Matinpoika on syntynyt 1600-luvun lopulla.

Reko Matinpoika avioitui Maria Heikintyttären kanssa, ja heille syntyi poika Tuomas Rekonpoika Tetting, s. 22.1.1703 Koski Tl., Iso-Sorvasto.

Reko Matinpojan ensimmäisten vuosikymmenien aikana tapahtui:

1500-luvun lopulla asutuksen kasvaessa seurasi pitkä lamakausi, jonka kestäessä lukuisten talojen asukkaat köyhtyivät, jättivät ensin veronsa maksamatta ja toisinaan koko tilansa viljelemättä, lähtivät tiehensä ja kuolivat pois. Lisäksi sotaväenotot veivät osan parhaasta työvoimasta, sen pelosta nuoria miehiä pakeni kotiseudultaan. Lisäksi väestöä verotti ruttotauti, joka 1589 verotti Koskella osan Hongiston, Tauselan, Partelan, Katteluksen ja Harmaan kylien väestä.

Viranomaiset yrittivät eri tavoin taistella autioitumista vastaan, kuten veroja alentamalla, verorästejä anteeksi antamalla tai sakottamalla. Monen autioksi merkityn talon ränsistyvissä huoneissa asusti joku sotamiehen vaimo tai vanhenevia tilan entistä isäntäväkeä, jotka hankkivat elantonsa kylvämällä peltoon sen verran siementä kuin saivat kokoon, pitämällä yhtä lehmää ja korjaamalla heinää autiotilan niityiltä. Pahimmillaan tilanne oli suurten kuolonvuosien, 1695–1697, jälkeen, tuolloin joka kolmas Kosken tiloista oli veronmaksukyvytön.

Suuret kuolonvuodet 1695–1697 olivat Pohjois-Eurooppaa koetelleiden harvinaisen kylmien vuosien jakso. Silloin varsinkin Suomessa, mutta myös laajalti Pohjois-Ruotsissa, Virossa ja Liivinmaalla viljasadot jäivät huonon sään vuoksi epätavallisen niukoiksi tai menetettiin kokonaan. Arvellaan, että Suomessa neljännes tai jopa kolmannes koko väestöstä kuoli tuolloin nälkään ja tauteihin. Sato tuhoutui monena vuonna peräkkäin, pettuleipää ja muuta hätäruokaa syötiin yleisesti. Sadon tuhoutuminen sai ihmiset lähtemään liikkeelle kerjäläisten laumoina, jolloin lavantauti ja muut kulkutaudit levisivät. Epäsuotuisissa ilmasto-oloissa levisivät myös kasvitautit kuten torajyvä.

Vuonna 1682 perustettiin Ruotujakolaitos. Sekä jalkaväki että ratsumiehet sidottiin 1600-luvun lopulla maahan ja tehtiin heistä osa-aikaisia maanviljelijöitä ja renkejä. Ratsumiesten käyttöön tuli vuonna 1680 ja 1690 annetun asetuksen mukaan antaa rahapalkan lisäksi asuintupa sekä peltoa ja niittyä. Ruotusotamiehen palkkaetuihin kuului rahapalkan lisäksi sotilastorppa pienine viljelysmaineen sekä työvaatteet. Koskella ruotusotamiehiä oli 15. Kotona ollessaan sotamiehet saivat käydä talois- saan töissä tavallista renginpalkkaa vastaan.

Tuomas Rekonpoika Tetting syntyi 1703 Kosken Tl. Iso-Sorvastolla ja ryhtyi ruotusotilaaksi

Sotilas, s. 22.1.1703 Koski Tl., Iso-Sorvasto

Tuomas Rekonpojan ensimmäisten vuosikymmenien aikana tapahtui:

Suuri Pohjan sota käytiin vuosina 1700–1721 Ruotsin ja suuren vihollisliittoutuman Venäjä, Saksa, Tanska ja Puola-Liettua –välillä. Sota päättyi Ruotsin tappioon Venäjän voimia vastaan, minkä johdosta Ruotsi joutui Uudenkaupungin rauhassa luovuttamaan suuria alueita Venäjälle.

Vuodet 1713–1721 olivat Suomessa Venäjän miehityksen aikaa, jota kutsuttiin ”venäläisen ylivallan ajaksi” ja jälkeensä isovihaksi. Historia kertoo, että tuona aikana Suomen kansan kärsimykset olivat sanoin kuvaamattomat. Kansan kärsimyksiä lisäsi vielä se, että vuosien 1710–1711 Suomessa levisi paiserutto.

Vuonna 1734 Ruotsissa säädettiin yleinen laki, joka on osin edelleen voimassa Suomessakin.

1700-luvulla muuttajia olivat tavallisimmin palkolliset, jotka ylittivät palveluspaikkaa vaihtaessaan pitäjänrajan ja saattoivat jo seuraavana vuonna palata takaisin. Lapsikuolleisuus oli koko ajan suuri. ”Normaalisti” lähes puolet kuolleista oli 10-vuotiaita. Suuri osa heistä menehtyi jo vauvaikäisenä, toiset taitamattoman hoidon vuoksi, jotkut arvattavasti synnynnäisiin vammoihin, loput varsinaisiin tauteihin. Vanhempiin lapsiin iskivät aika ajoin kulkutaudit, jotka tappoivat myös aikuisia. Eräs pahimmista oli isorokko, jota vastaan keksittiin rokotus jo 1700-luvulla. Ensimmäiset 21 henkeä rokotettiin Koskella kuitenkin vasta vuonna 1814.

Ruotujakolaitos oli kuningas Kaarle XI:n Ruotsissa ja Suomessa 1680-luvulla toimeenpanema sotalaitoksen uudistus. Maatiloista muodostettiin 2–6 talon ryhmiä, ruotuja, jotka kukin joutuivat kustantamaan yhden sotilaan varusteineen ja aseineen. Ruotu järjesti palvelusajaksi sotilaille myös torpan ja palan viljelysmaata. Ruotusotamiehen perhe sai elantonsa tämän torpan maasta ja kotieläimistä.

Jalkaväkeen joutuminen oli äärimmäisen vastenmielistä. Talollinen, jonka poika, vävy tai renki otettiin sotamieheksi, menetti kipeästi talonpidossa tarvitsemaansa työvoimaa, ja jos hänet itsensä otettiin armeijaan, hän tiesi talonsa jäävän ennen pitkää autioksi. Armeijaan joutumisen voi välttää palkkaamalla itselleen sijaisen. Koskella sijaisen palkkaaminen oli käytössä jo 1620-luvulla.

Tuomas Rekonpoika on toiminut ruotusotilaana Koskella Tl. Iso-Sorvaston kylässä. Sotilaat saivat aina palvelukseen astuttaessa itselleen ruotsinkielisen sotilasnimen, jotta ruotsinkielisten upseerien olisi mm. helpompi miehiä käskyttää. Joskus nämä sotilasnimet jäivät myös perityviksi jälkipolville. Tuomaksen sotilasnimi oli Tetting.

Hänet on vihitty Koskella Tl. 11.10.1723 Kristiina Heikintyttären kanssa. Vihkimerkinnän mukaan Kristiina on Tauselan kylästä ja Tuomas Iso-Sorvaston kylästä kotoisin. Tuomaksen syntymäaika ei ole varmuudella tiedossa, mutta Iso-Sorvaston kylässä on syntynyt tuntomerkkeihin sopiva Tuomas Rekonpoika 22.1.1703. Muita samannimiä lapsia ei ole Koskella tai muuallakaan lähipitäjissä syntynyt.

Suvun juuria etsimässä

Tuomas ja Kristiina asuivat **Iso-Sorvaston kylän Kärrin** tilalla ja saivat seitsemän lasta, joista tosin kaksi kuoli jo lapsena. Ensimmäisenä syntyneistä kaksostytöistä Maria eli ilmoituksen mukaan vain muutaman tunnin, kunnes menehtyi. Lisäksi Yrjö-poika kuoli 5 kuukauden ikäisenä. Noin vuonna 1740–1741 perhe on muuttanut tuntemattomaan paikkaan, ja jäljet kirkonkirjoissa katoavat. Heillä siis saattoi olla enemmänkin lapsia. Myös Tuomaksen ja Kristiinan kuolinajat jäävät siis epäselviksi.

Puoliso:

Vihitty 11.10.1723 Koski Tl. **Kristiina Heikintytär**

Lapset:

Kristiina Tuomaantytär, s. 24.6.1724 Koski Tl. Iso-Sorvasto, (kaksonen)

Maria Tuomaantytär, s. 24.6.1724 Koski Tl. Iso-Sorvasto, (kaksonen),

k. 24.6.1724 Koski Tl. Iso-Sorvasto, ikä 0 v ja 0 kk

Riitta Tuomaantytär, s. 13.9.1726 Koski Tl. Iso-Sorvasto

Jaakko Tuomaanpoika, s. 28.2.1729 Koski Tl. Iso-Sorvasto

Yrjö Tuomaanpoika, s. 25.2.1731 Koski Tl. Iso-Sorvasto, k. 1.8.1731 Koski Tl., Iso-Sorvasto, ikä 0 v ja 5 kk

Maria Tuomaantytär, s. 18.7.1732 Koski Tl. Iso-Sorvasto

Matti Tuomaanpoika Appलगren, s. 30.8.1737 Koski Tl. Iso-Sorvasto

Sotilas Tuomas Tetting ja vaimonsa Kristiina Heikintytär Iso-Sorvaston kylästä saivat Matti-pojan 30.8.1738

Matti Tuomaanpoika Appelgren syntyi 1737 Kosken Tl. Iso-Sorvastolla ja päätyi torppariksi Someron Pitkäjärvelle

Renki, laatikontekijä, puunkuivaaja, lasinvetäjä, Pitkäjärven Sarjan Liandin torppari, s. 30.8.1737 Koski Tl. Iso-Sorvast, k. 17.11.1799 Somero, Pitkäjärvi, ikä 62 v ja 2 kk.

Matti Tuomaanpojan ensimmäisten vuosikymmenien aikana tapahtui:

Hattujen sota oli Ruotsin ja Venäjän keisarikunnan välinen sota 1741–1743. Sodan seurauksena Venäjän joukot miehittivät Suomen. Miehitysaikaa kutsutaan pikkuvi-haksi. Sota päättyi 7. elokuuta 1743 Turun rauhaan, jossa Ruotsi menetti alueita Uudenkaupungin rauhan rajasta Kymijokeen.

1700-luvun puolivälin jälkeen käynnistyi maanjakotoimitus, isojako, jolla korvattiin vanha sarkajako. Uudistuksen tarkoituksena oli lisätä maataloustuotantoa ja sen tehokkuutta. Isojaon tehtävänä oli poistaa sarkajaon aiheuttamiksi koetut seikat, kuten vainiopakko, ja yhdistää talojen sarkajaon mukaiset kapeat hajallaan sijaitsevat pel-tosarat harvemmiksi ja isommiksi lohkoiksi.

Usein talojen isännät olivat menettäneet talonsa maksamattomien verojen takia ja ti-la oli joutunut kruunulle. Merkittävin ero kruunun ja perintötilallisen välillä oli, että vain jälkimmäisen lapset perivät itse tilan; kruununtilaa jäi tavallisemmin viljele-mään talon vanhin poika, ja nuoremmat sisarukset perivät ainoastaan irtaimistoa.

Torpparit olivat uusi yhteiskuntaryhmä, joka syntyi pääasiassa 1700-luvulla. Torppa oli tilanosa, joka syntyi useimmiten siten, että maanomistaja antoi torppariksi ryh-tyvälle luvan raivata itselleen viljelykset ja rakentaa huoneet kylän, talon tai karta-non maalle. Korvaukseksi asumis- ja viljelyoikeudesta torppari suoritti maanomista-jalle vuokraa rahana, maatalouden tuotteina ja päivätöinä. Vuokrasopimukset olivat suullisia tai kirjallisia ja voimassa joko toistaiseksi, ennalta sovitun ajan tai torppa-rin eliniäksi. Monet torppareita olivat talojen väistyviä perillisiä, jotka saivat tor-panpaikan perintöosanaan tai joiden vuokraehdot saattoivat olla varsin edulliset. Torppareiksi ryhtyi myös entisiä sotamiehiä, jotka jaksoivat vielä tehdä maatöitä, käsityöläisiä ja renkejä, jotka kaipasivat parempaa yhteiskunnallista asemaa tai jon-ka perheen elättäminen renginpalkalla olisi ollut varsin hankalaa.

Perintötorppa eli sukutorppa oli Suomessa ja Ruotsissa torppa, jollaisia talonpojat saivat 1767 annetun asetuksen perusteella muodostaa talonsa ulkotiluksille nuorem-pien lapsiensa perintöosuuden vastikkeeksi. Perintötorppien perustamisen tarkoituk-sena oli estää irtaimen väen muodostumista kyliin.

Karjanomistajien vaivana olivat sekä karjataudit että pedot. Sudet ja karhut olivat karjalle jokakesäinen uhka, vaikka niitä yritettiin hävittää jahtivoutien johtamissa lakimääräisissä jahdeissa ja vaikka pedoista maksettiin tapporahaa. Vielä 1700-luvun puolivälissä tapana käyttää paimenina poikia, joiden mukaan lähti joskus isäntäkin, milloin seudulla tiedettiin liikkuvan karhuja. Miehiä käytettiin Koskella paimenina vielä vuonna 1835. Pedot olivat uhkana edelleen, sillä vuosina 1824–1834 niiden laskettiin tappaneen Koskella noin 35 hevosta, 90 nautaa ja 220 lammasta. Susia oli samaan aikaan saatu hengiltä 20, sudenpentuja toiset 20 ja il-veksiä 8. Varsinkin 1700-luvulla liikkui Suomessa usein karjaruttoa ja muita tappa-via kotieläintauteja.

Suvun juuria etsimässä

Matti Tuomaanpojan syntymäaika on Someron rippikirjatietojen mukaan 30.8.1737. Paikkakuntaa ei ole mainittu, mutta Somerolla ei noina vuosina ole tuolloin syntynyt ketään tuntomerkkeihin sopivaa. Käytännössä ainoa vaihtoehto on naapuripitäjä Koskella Tl. juuri tuolla samalla päivämäärällä syntynyt Iso-Sorvaston kylän Matti Tuomaanpoikaniminen poika. Muissakaan lähipitäjissä ei ole muita Matti Tuomaanpoikia syntynyt. Valitettavasti molempien seurakuntien rippikirjoja on tuhoutunut 1700-luvun puolivälin tienoilta, joten Matin reittiä kirkonkirjoissa ei ole mahdollista aukottomasti seurata.

Hänet on kuitenkin vihitty Somerolla 29.9.1759 ja tuolloin hän on työskennellyt renkinä Lahden kartanossa. Puoliso Maria Heikintytär puolestaan oli syntynyt 15.3.1731 Someron Ihamäen kylässä ja oli ilmeisesti sotilaan lapsi kuten Mattikin. Matti ja Maria saivat kahdeksan lasta, joista niin ensimmäinen lapsi kuin viimeiseksi syntyneet kakso-setkin kuolivat jo nuorena.

Matti on siirtynyt työskentelemään Ävikin lasitehtaalle, joka oli perustettu vuonna 1748 lähinnä ikkunalasitehtaaksi, mutta siellä puhallettiin lisäksi talouslasia ja pulloja vihreästä, ruskeasta ja värittömästä massasta. Ävikissa valmistettiin myös luulasiesineitä. Tehdas toimi aina vuoteen 1833 asti. Matin työtehtävät tehtaalla vaihtelivat. Ensin hän on toiminut laatikontekijänä, sitten polttopuiden kuivaajana ja lopuksi myös lasinvetäjänä (lasinpuhaltajan apumies).

Tehtaalle mentäessä jokainen sai yleensä myös sukunimen helpottamaan mm. palkanmaksua ja muita käytännön asioita. Matti sai itselleen nimen Appelgren, joka ei kuitenkaan jäänyt periytyväksi nimeksi suvulle.

Tämän lisäksi Matti toimi myös Liandin torpan torpparina Pitkäjärven kylässä. Matti kuoli 17.11.1799 ja Maria muutamaa vuotta myöhemmin 11.4.1803 vanhuudenheikkouteen.

Puoliso:

Vihitty 29.9.1759 Somero **Maria Heikintytär**, s. 15.3.1731 Somero, Ihamäki, k. 11.4.1803 Somero, Pitkäjärvi, kuolinsyy vanhuudenheikkous, ikä 72 v ja 0 kk

Lapset:

Liisa Matintytär, s. 17.11.1759 Somero, Pitkäjärvi, k. 9.2.1761 Somero, Pitkäjärvi, kuolinsyy vatsatauti, ikä 1 v ja 2 kk

Riitta Matintytär, s. 26.9.1761 Somero, Pitkäjärvi

Matti Matinpoika, s. 14.9.1763 Somero, Pitkäjärvi

***Pekka Matinpoika*, s. 28.6.1765 Somero, Pitkäjärvi**

Liisa Matintytär, s. 27.9.1768 Somero, Pitkäjärvi

Helena Matintytär, s. 9.8.1770 Somero, Pitkäjärvi

Antti Matinpoika, s. 11.11.1773 Somero, Pitkäjärvi (kaksonen), k. noin 1773 Somero, Pitkäjärvi, ikä 0 v

Kaisa Matintytär, s. 11.11.1773 Somero, Pitkäjärvi (kaksonen), k. noin 1773 Somero, Pitkäjärvi, ikä 0 v

Kuvia ja tarinoita Carl Joseph Peltolan suvusta

Kari Tuominen

Kirja on kunnianosoitus vanhempiamme sekä heidän vanhempiaan kohtaan. Se sisältää kiitokset heidän elämäntyöstään sekä siitä, miten he ovat tätä maata rakentaneet. Kirja dokumentoi Carl Joseph Juhonpoika Peltolan sukuun liittyvän tiedon siten, että seuraavat sukupolvet voivat jatkaa siitä, mihin tämä kirja päättyy.

Kirja perustuu löytämiimme valokuvien, asiakirjoihin, muistitietoihin ja ulkoisiin lähteisiin. Kirjan tekemiseen ovat osallistuneet suvun serkut ja pikkuserkut sekä muita, jotka ovat olleet hankkeestamme kiinnostuneita.

Valokuvien ja niihin liittyvien kuvien lisäksi kirja pyrkii valaisemaan aikaan liittyvää kulttuuria, tapoja ja tapahtumia, jotka liittyvät suvun jäsenten elämään.

Tämän kirjan päähenkilöt ovat *Carl Joseph Juhonpoika Peltola* ja hänen vaimonsa *Maria Annantytär Peltola*. Eri lähteissä Carl Joseph on nimeltään myös Karl, Kaarle, Kalle tai Josef.

Carl Joseph Peltola oli syntynyt vuonna 1841 Someron Pitkäjärvellä, Mäkilän torpassa ja Maria Annantytär vuonna 1850 Kosken Tl. Patakoskella ja toisen lähteen mukaan Kosken Tl. Tapalassa.

Carl Josephille syntyi kolme tytärtä ja viisi poikaa. Heistä tuli meidän pikkuserkkujen *isovanhempia*. Näille isovanhemmille syntyi edelleen yhteensä 45 lasta, jotka ovat keskenään *serkkuja*. Näistä elämänsä jatkaa vielä Aila Arola o.s. Tuominen. Hän on syntynyt vuonna 1926, ja on vielä virkeänä kunnioitettavassa lähes 92 vuoden iässä.

Näille 45 serkulle syntyi yhteensä 60 lasta, jotka ovat keskenään *pikkuserkkuja*, joista suurin osa on ollut tietoja keräämässä ja tätä kirjaa kirjoittamassa

ISBN 978-952-342-077-9

